

Αλιεύτηκε από το in.gr. Νομίζω χρήσιμες είναι οι αναγωγές και στα καθ' ημάς, οικογένειες αλλά και σχολεία.

Μιχ. Μανωλόπουλος
Σχ. Σύμβουλος ΠΕ3

Τα σημερινά παιδιά δεν πάνε καλά. Μπορεί να είναι υγιέστερα, αλλά είναι υπερκινητικά, έχουν προβλήματα στο σχολείο και δυσκολεύονται να αυτονομηθούν. Τι φταίει; Ο υπερβολικός φιλελευθερισμός στο σπίτι, απαντά ο πιο γνωστός παιδίατρος της Γαλλίας, αναφέρουν **Τα Νέα** (24.03.2008).

Πριν από τη δεκαετία του '70, το κυρίαρχο μήνυμα της ανατροφής ήταν: «Δεν μπορείς να τα έχεις όλα». Σήμερα, τα παιδιά μαθαίνουν όχι μόνο πώς μπορούν, αλλά πώς δικαιούνται κιόλας να τα έχουν όλα. Η αίσθηση της ματαιώσης, ουσιώδης για την ανάπτυξή τους, έχει εξαφανιστεί. Με την έννοια αυτή, τα παιδιά των μεσαίων τάξεων είναι πιο «κακομαθημένα» από εκείνα των πλουσίων.

Αυτά λέει στο περιοδικό **Le Point** ο παιδίατρος Αλντό Ναουρί, που προκαλούσε πάντα θόρυβο με τα βιβλία του, είτε επέκρινε το δικαίωμα του μωρού να τρέφεται όποτε θέλει είτε καταδίκασε την παντοδυναμία των μητέρων. Με το τελευταίο του βιβλίο, που κυκλοφόρησε την περασμένη εβδομάδα με τον τίτλο «Εκπαιδύοντας τα παιδιά μας» (εκδ. Odile Jacob), ζητά από τους γονείς να ξεχάσουν την ψυχανάλυση και την ψυχοκινητική αγωγή των παιδιών τους και να αναλάβουν ξανά τον ρόλο τους στο σπίτι. Το θεμέλιο της εξουσίας τους τονίζει- δεν είναι η οργή ούτε βέβαια το ξύλο, αλλά η ιεραρχία και η επίγνωση αυτής της ιεραρχίας. Το παιδί αξίζει τον σεβασμό των γονιών του, αλλά δεν είναι ίσο μ' αυτούς. Και το μεγαλύτερο κακό που μπορούν να του κάνουν είναι να φοβούνται μήπως το «τραυματίσουν». Κάπως έτσι φτάσαμε να βλέπουμε οκτάχρονα παιδιά με μπιμπερό ή με πιπίλα...

Ο Ναουρί τα έχει- ξανά!- κυρίως με τις μητέρες. Μπροστά στην τεράστια μητρική και επαγγελματική πίεση που δέχονται, λέει, βρήκαν έναν απλό τρόπο να θεραπεύσουν τον ναρκισσισμό τους: τέθηκαν στην υπηρεσία των παιδιών τους. Η εργαζόμενη μητέρα νομίζει πως επειδή λείπει αρκετές ώρες από το σπίτι πρέπει το βράδυ να «επανορθώσει», ενώ θα έπρεπε να γνωρίζει ότι πέντε λεπτά μετά την επιστροφή της το μωρό αισθάνεται σαν να μην είχε φύγει ποτέ από κοντά του. Ο πατέρας, από την πλευρά του, επενδύει πλέον πολύ περισσότερο χρόνο στα παιδιά του από παλιά, αλλά η θέση του δεν αναγνωρίζεται ούτε από τη μητέρα ούτε από την κοινωνία. Δεν είναι αρκετή μια πατρική άδεια δεκαπέντε ημερών. Πρέπει να γίνει αποδεκτός ο διαλεκτικός του ρόλος στην εκπαίδευση: να ενθαρρύνει τη θηλυκότητα της μητέρας και να «σπάσει» την αποκλειστική της σχέση με το παιδί.

Ο 70χρονος παιδίατρος δεν έχει καμιά αμφιβολία: η κυριότερη ένδειξη καλής ανατροφής ενός παιδιού είναι η ηρεμία του.